

Пламен Дойнов

Шумен и неговата крепост

*Високи градове надолу чезнат –
по сипеи зелени, върху буци,
търкулнати към неспокойни бездни...
Изтича бавно Шуменската крепост
в гърлата на ръждясали улуци,
в реките от асфалт, в усоеен шепот,
избликнал от крайгълната кула...
Тя може би за първи път е чула
как няколко самонадеяни мъже
се мъчат с тънко облачно въже
от погледи да вържат днес отново
града и неговата крепост в слово.*

*Въжето – опнато от светлина – се скъсва.
Градът умира. Крепостта възкръсва.*

Между Томбул джамия и Часовниковата кула. 12 часа

*Джамията е бухнал слънчев хляб,
над който облакът е спрял – дълбок.
Дванайсти час. Не се явява Бог.
Но аз оставам да го чакам – слаб,
в съня на времето – отлъчен и лъчист,
непроницаем православен атеист.*

Шуменската гара

*Стънала от релси – водят в марањята
може би към Варна, може би към Лом,
от перон без хора, под часовник с вятър,
към сърце, откраднато с гняв и малко взлом.*

*Гарата е къща, тръгнала на път.
Но не тръгва никой. Никой не пристига.
Тя се крие в своята неродена смърт –
като ненаписана, непозната книга.*

